

ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็น องค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

The Relationship between Digital Leadership of School Administrators and Learning Organization of Private Schools under Buriram Provincial Educational Office

* มุนี เฮงยศมาก¹ และ สรรฤดี ดีป²

* Mune Hengyodmak¹ and Sanrudee Deepu²

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

¹ Master's student in Educational Administration, Nokhonratchasima Rajabhat University

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

² Assoc. Prof. Dr., Faculty of Education, Nokhonratchasima Rajabhat University

Corresponding author.e-mail: muneel19@gmail.com

Received : March 3, 2024

Revised : June 6, 2025

Accepted : June 9, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับและความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ในปีการศึกษา 2566 จำนวน 291 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า เกี่ยวกับภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา มีค่าความเชื่อมั่น .97 และแบบสอบถามองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน มีค่าความเชื่อมั่น .96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r) ผลการวิจัยพบว่า 1) ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย คือ การสื่อสารดิจิทัล ความรู้และทักษะดิจิทัล ความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัล วิสัยทัศน์ดิจิทัล และการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร 2) การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก เรียงลำดับ ได้แก่ การมีวิสัยทัศน์ร่วม การคิดเชิงระบบ การมีวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ การจัดการความรู้ และการใช้เทคโนโลยี 3) ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของ

โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .89

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัล, องค์กรแห่งการเรียนรู้, โรงเรียนเอกชน

Abstract

The purpose of this study was to study level and relationship between the digital leadership of private school administrator and learning organization of private school under Buriram Provincial Educational Office. There were 291 samples selected from administrators and teachers of private schools under Buriram Provincial Educational Office in the academic year 2023. The research instruments were rating scale questionnaires. The digital leadership of private school administrator questionnaire with reliability .97 and the learning organization of private school questionnaire with reliability .96. Data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, and Pearson's product-moment correlation coefficient (r). The research result found that. 1) The organization culture of private schools under Buriram Provincial Educational Office in overall was high level. When considering each aspect were found that all aspect at high level, ordered by mean were the digital communication, digital literacy and skills, digital professional, digital vision and the digital supports in administration respectively. 2) The learning organization of private schools under Buriram Provincial Educational Office in overall was high level. When considering each aspect were found that the personal mastery empowerment was the highest level and other aspect were high level, ordered by mean were the shared vision, system thinking, learning culture, knowledge management and the technology application respectively. 3) The relationship between the digital leadership of school administrators and learning organization of private schools under Buriram Provincial Educational Office in overall was positively correlated with statistically significant at .01. The correlated coefficient was .89.

Keywords: Digital Leadership, Learning Organization, Private School

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันทำให้องค์กรต่าง ๆ ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง โดยก่อนช่วงวิกฤติการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) นั้น มีแนวคิดเกี่ยวกับ VUCA World ซึ่งอธิบายลักษณะของโลกว่ามีความผันผวน (Volatility) ความไม่แน่นอน (Uncertainty) ความซับซ้อน (Complexity) และความคลุมเครือ (Ambiguity) (Bennett & Lemoine, 2014) แต่ภายหลังสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ มีการนำเสนอรูปแบบใหม่ของสถานการณ์ เรียกว่า BANI world (Cascio, 2020) ซึ่งมีลักษณะที่ประกอบด้วย ความเปราะบาง (Brittle) ความกังวล (Anxious) คาดเดาได้ยาก (Nonlinear) และความไม่เข้าใจ (Incomprehensible) ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงจาก VUCA world ไปสู่ BANI world นี้ สะท้อนถึงความท้าทายที่องค์กรต่าง ๆ ต้องรับมืออย่างมีความพร้อมและคิดสร้างสรรค์ในการแก้ไขปัญหา การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการพัฒนา

ทักษะที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ในบริบทองค์กรด้านศึกษานั้น สถานศึกษามุ่งให้ความสำคัญสถานการณ์ต่าง ๆ มีความสามารถในการปรับตัว การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การรู้เท่าทันสื่อ และความคิดสร้างสรรค์ (Jiracheewong, 2023) ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะสามารถนำสถานศึกษาผ่านการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุค BANI

ยุคดิจิทัลที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะที่หลากหลาย การสร้างองค์ความรู้ให้ตนเองฝึกฝน พัฒนา ต่อยอดองค์ความรู้สู่การสร้างสรรค์ผลงานหรือนวัตกรรมใหม่ มีความรวดเร็วเชิงเทคโนโลยีและสามารถประยุกต์ใช้เพื่อสร้างรายได้ (ชญาธิศ โฆษิตพิมานเวช และเอกราช โฆษิตพิมานเวช, 2566, น. 252) การบริหารสถานศึกษาจึงมีการปรับใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนและบุคลากร โดยการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และพร้อมที่จะปรับตัวเข้ากับสภาวะการเปลี่ยนแปลงที่ตลอดเวลาในสังคมดิจิทัล ผู้บริหารเป็นกุญแจสำคัญในการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในโรงเรียน ซึ่งจะช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพในการส่งเสริมให้ผู้เรียนและบุคลากรมีความพร้อมในการเรียนรู้และการสอนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลเป็นพฤติกรรมของผู้บริหารที่แสดงออกและมีอิทธิพลต่อบุคลากรภายในองค์กรในการนำระบบเทคโนโลยีดิจิทัลหรือนวัตกรรมดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ เพื่อขับเคลื่อนองค์กรให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการศึกษาในสังคมยุคปัจจุบันที่ต้องใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ ครูมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ในการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย (วรวรรณ อินทร์ชู และจิตติมา วรณศรี, 2565) ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง และสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ เพื่อให้โรงเรียนมีการบริหารจัดการที่ดี เป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพ ผู้ปกครองและชุมชนให้การยอมรับ เชื่อถือ และเพื่อนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ (Sheninger, 2019) ซึ่งผู้บริหารมืออาชีพ จะต้องมีการพัฒนากลยุทธ์ในการบริหารการศึกษาเป็นสถานศึกษาที่มีการพัฒนาเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้

องค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) คือ องค์กรที่บุคลากรให้ความสำคัญและมีการแสวงหาความรู้อยู่เสมอ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งใหม่อยู่ตลอดเวลา เป็นองค์กรที่บุคลากรทุกระดับมีความมุ่งมั่นในการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถของตนเองอย่างต่อเนื่อง และเปิดโอกาสให้บุคลากรมีการถ่ายทอดและรับความรู้ทั้งในระดับบุคคลและระดับองค์กรทั้งจากบุคคลภายในและภายนอก โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ การเตรียมพร้อมตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง และนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในทุก ๆ สถานการณ์ ผู้บริหารสถานศึกษาจึงควรให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศและปลูกฝังค่านิยมให้สถานศึกษามีความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างแท้จริง (พิทักษ์ ทิพย์วารี, 2558, น. 4) การพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สถานศึกษาจะต้องมีการบริหารจัดการความรู้ภายในองค์กรให้เป็นระบบ และมีการสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในองค์กรเพื่อสนับสนุนให้บุคลากรสามารถ

เรียนรู้ได้จริงอย่างต่อเนื่อง บุคลากรจะต้องมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา มีการวางแผนความคิดที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น (ทศม วรประวัติ, 2565, น.5)

โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ มีสถานศึกษาในสังกัด จำนวน 41 โรงเรียน มีการทบทวนในการพัฒนาโรงเรียนแบบเป็นระบบอย่างต่อเนื่องมากกว่าการมุ่งพัฒนาส่วนใดส่วนหนึ่งเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์, 2566) โรงเรียนเอกชนสามารถบริหารจัดการภายในโรงเรียนได้รวดเร็วและยืดหยุ่นต่อบริบทของโรงเรียน โดยมีกฎเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรอบในการทำงาน โรงเรียนเอกชนจึงมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป สามารถบริหารงานให้มีระบบการเรียนการสอนที่เป็นปัจจุบันทันต่อโลกยุคอนาคต (อรรวิทย์ วรประวัติ, 2564, น. 3) และสิ่งที่ทำให้โรงเรียนเอกชนสามารถปรับตัวและดำเนินกิจการไปได้ด้วยดีในสภาวะที่มีปัจจัยด้านการแข่งขันสูงกับโรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนด้วยกันเอง คือ การพัฒนาแบบองค์รวมที่เน้นการพัฒนาคนอย่างต่อเนื่องด้วยการเพิ่มศักยภาพของครูและสร้างความยั่งยืนในการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา เป็นการนำแนวทางการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้มาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของสถานศึกษาเอกชน ซึ่งปัจจัยที่จะส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กรได้ คือ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความรู้ความสามารถตามแบบภาวะผู้นำ เข้าใจเกี่ยวกับบริบทของเทคโนโลยี และมีความเชื่อมั่นในทักษะการใช้เทคโนโลยี (ชีวัน อ่อนลออ และคณะ, 2563, น. 109) ในปัจจุบันนั้นแบบภาวะผู้นำที่ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง คือ ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัย ซึ่งผู้บริหารต้องมีการเปลี่ยนแปลงสู่การบริหารจัดการใหม่ โดยโรงเรียนต้องกำหนดค่านิยมให้มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจที่เหมาะสมกับการขับเคลื่อนเพื่อรองรับยุคดิจิทัล แล้วนำค่านิยมดังกล่าวมาจัดทำเป็นแนวทางหรือรากฐานในการสร้างพฤติกรรมที่ดีของบุคลากรของทุกคนในองค์กร จนกลายเป็นวัฒนธรรมขององค์กร (เกตุชญา วงษ์เพิก, 2564, น. 469) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้โรงเรียนเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งมีความสำคัญเนื่องจากโรงเรียนเอกชนในภูมิภาคนี้ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว การแข่งขันทางการศึกษา และข้อจำกัดด้านทรัพยากร ซึ่งภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้โรงเรียนปรับตัวและพัฒนาไปสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างยั่งยืน การศึกษาวิจัยในบริบทเฉพาะของพื้นที่จึงจำเป็นเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่สามารถนำไปใช้กำหนดนโยบายและแนวทางการพัฒนาได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับเป้าหมายในการยกระดับคุณภาพการศึกษาเอกชนในยุคดิจิทัลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อศึกษาระดับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

สมมุติฐานของการวิจัย

ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้วิจัย คือ บุคลากร โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 41 โรงเรียน ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครู รวมทั้งสิ้น 1,138 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ การมีวิสัยทัศน์ดิจิทัล (X_1) ความรู้และทักษะดิจิทัล (X_2) การสื่อสารดิจิทัล (X_3) การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร (X_4) และความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัล (X_5)

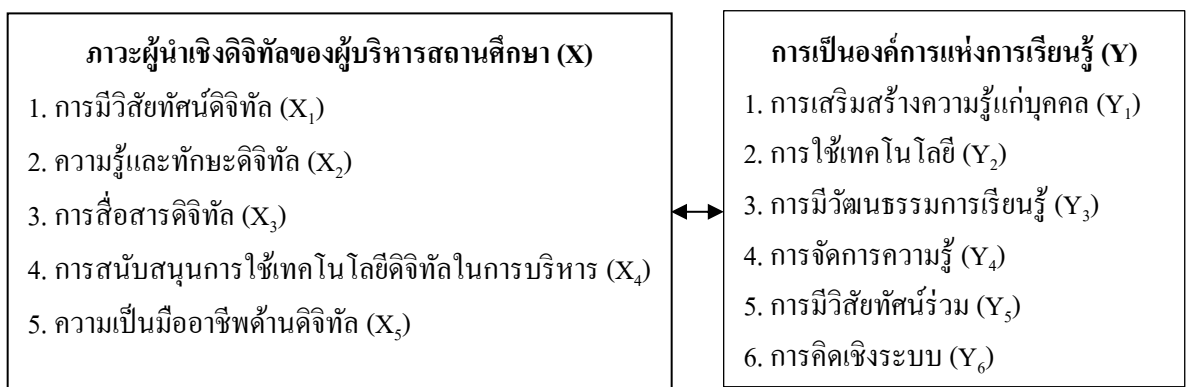
2.2 การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบด้วย 6 ด้าน คือ การเสริมสร้างความรู้แก่บุคคล (Y_1) การใช้เทคโนโลยี (Y_2) การมีวัฒนธรรมการเรียนรู้ (Y_3) การจัดการความรู้ (Y_4) การมีวิสัยทัศน์ร่วม (Y_5) และการคิดเชิงระบบ (Y_6)

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษา คือ ปีการศึกษา 2566 ระหว่าง เดือนมิถุนายน - พฤศจิกายน 2566

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลและการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษา จากการสังเคราะห์แนวคิดของนักวิชาการ ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ความสามารถของผู้บริหารสถานศึกษาในการแสดงออกแบบมีวิสัยทัศน์ดิจิทัล ในการสนับสนุนทรัพยากร ส่งเสริมให้ครูและบุคลากรทางการศึกษา ร่วมมือ

กันทำงาน โดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาบูรณาการในการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับบริบททางการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้

1.1 วิสัยทัศน์ดิจิทัล หมายถึง พฤติกรรมของผู้บริหารสถานศึกษาที่แสดงออกถึงความสามารถในการมองเห็นโอกาสด้านเทคโนโลยีดิจิทัล และนำมาใช้ในการกำหนดวิสัยทัศน์ของสถานศึกษา มีความสามารถในการสร้างความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ให้กับบุคลากรได้ มีการจัดทำเป้าหมาย กลยุทธ์ แผนงาน และตัวชี้วัดความสำเร็จทางเทคโนโลยีดิจิทัลโดยเปิดโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วม เป็นแบบอย่างที่ดีด้านการเรียนรู้และพัฒนาตนเองด้านเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง รวมถึงสามารถสร้างความเข้าใจด้านการมีจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

1.2 ความรู้และทักษะดิจิทัล หมายถึง พฤติกรรมของผู้บริหารสถานศึกษาที่แสดงออกถึงความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อค้นหา ประเมิน สร้างสรรค์ และสื่อสารข้อมูล ซึ่งต้องใช้ทั้งความรู้ ความเข้าใจและทักษะทางเทคนิค มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารสถานศึกษา การจัดการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล มีการจัดสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีที่เอื้อต่อการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานและการเรียนรู้ สามารถจุดประกายและถ่ายทอดความรู้ใหม่ ๆ ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลให้กับบุคลากร รวมถึงสามารถสรรหามูลค่าบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลนำพาองค์กรสู่ความเป็นเลิศด้านเทคโนโลยีดิจิทัล

1.3 การสื่อสารดิจิทัล หมายถึง พฤติกรรมของผู้บริหารสถานศึกษาที่แสดงออกถึงทักษะในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้สื่อเทคโนโลยีดิจิทัลสื่อสารระหว่างบุคลากรภายใน ระหว่างหน่วยงาน การสื่อสารกับนักเรียนและผู้ปกครอง รวมถึงการประชาสัมพันธ์และการสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานภายนอก มีความสามารถในการสื่อสารจูงใจบุคลากรให้ทำงานด้วยทักษะการสื่อสารอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย มีทัศนคติและบรรยากาศการสื่อสารที่ดี และเป็นตัวอย่างที่ดีในการสื่อสาร ก่อให้เกิดประโยชน์ในการบริหารสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร หมายถึง พฤติกรรมของผู้บริหารสถานศึกษาที่แสดงออกถึงการสร้างสรรค์และใช้นวัตกรรมในการบริหารผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัลในการเพิ่มและขยายขีดความสามารถขององค์กร การนำระบบอัตโนมัติหรือปัญญาประดิษฐ์เข้ามาทำงานร่วมกับมนุษย์ สนับสนุนการบริหารและช่วยเหลือการปฏิบัติงานประจำวัน มีเครื่องมือทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ สนับสนุนการทำงานร่วมกันโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลระบบคลาวด์ ระบบประชุมออนไลน์ มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง และมีบุคลากรสนับสนุนงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

1.5 ความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัล หมายถึง พฤติกรรมของผู้บริหารที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถบริหารงานโครงการ กิจกรรมต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายตามแผนที่กำหนดไว้ มีเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้บุคลากรและนักเรียนให้เข้าถึงทรัพยากรการเรียนรู้ในโลกดิจิทัลที่มีคุณภาพและสร้างสรรค์ มีภาคีเครือข่ายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของสถานศึกษา และใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ

2. การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ หมายถึง องค์กรที่มีส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรเกิดการเรียนรู้ร่วมกันในทุกระดับทั่วทั้งองค์กร ทั้งความรู้ภายในและภายนอก มีบรรยากาศเอื้ออำนวยให้บุคลากรในโรงเรียนเกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน เพื่อการมีวิสัยทัศน์ร่วมกันในการพัฒนาศักยภาพขององค์กร มีการจัดการความรู้และสร้างองค์ความรู้ใหม่อย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่อง และบุคลากรมีความเป็น

ผู้ใฝ่เรียนรู้ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นำผลจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขปัญหา พัฒนาผลิตภัณฑ์ กระบวนการ และนวัตกรรมใหม่ ๆ อันจะส่งผลให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายได้สำเร็จ ซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน ดังนี้

2.1 การเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร หมายถึง สถานศึกษาให้การสนับสนุนและส่งเสริมบุคลากรในเพิ่มพูนความรู้และจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน เสริมสร้างพฤติกรรมการเป็นผู้ใฝ่รู้และเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้โดยมีแบบแผนทางความคิดที่เหมาะสม มีการประเมินและวางแผนการพัฒนาบุคลากรอย่างเป็นระบบ บุคลากรให้ความร่วมมือ เรียนรู้ร่วมกัน และการทำงานเป็นทีมเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา

2.2 การใช้เทคโนโลยี หมายถึง สถานศึกษาจัดหาสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อช่วยในการทำงานและการเรียนรู้ให้แก่บุคลากร มีการจัดฝึกอบรมการพัฒนาบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้และปฏิบัติงาน นำเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการรวบรวมบันทึกข้อมูล มีระบบจัดเก็บ แบ่งปัน และถ่ายโอนข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบออนไลน์ และมีการจัดสรรพื้นที่ สื่อ วัสดุทัศนอุปกรณ์ในการนำเสนอ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ร่วมกันรวมถึงการประชุม

2.3 การมีวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ หมายถึง สถานศึกษามีการแลกเปลี่ยนความรู้ภายในองค์กร มีการสนับสนุนให้มีการเผยแพร่ความรู้ทั้งในระดับบุคคล กลุ่มบุคคล และสถานศึกษาอย่างเป็นระบบ มีการสร้างแรงจูงใจในการสร้างวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ มีการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ บุคลากรกล้าแสดงความคิดเห็น เน้นการมีส่วนร่วมและทำงานเป็นทีมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ

2.4 การจัดการความรู้ หมายถึง สถานศึกษามีการจัดเก็บรักษาข้อมูลสารสนเทศของสถานศึกษาอย่างเป็นระบบ บุคลากรสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศตามบทบาทหน้าที่ที่รับผิดชอบได้อย่างสะดวกรวดเร็ว มีระบบบริการค้นคว้าหาความรู้ที่มีคุณค่าทั้งจากภายในและภายนอก สามารถถ่ายโอนความรู้ในการนำไปใช้ประโยชน์ผ่านช่องทางการสื่อสารและเทคโนโลยีต่าง ๆ ร่วมกัน รวมถึงมีระบบรายงานผลข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ของสถานศึกษา

2.5 การมีวิสัยทัศน์ร่วม หมายถึง ผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์ของสถานศึกษา มีความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และแนวทางในการปฏิบัติงานไปในทิศทางเดียวกัน มีการร่วมมือกันปฏิบัติงานจากทุกภาคส่วนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย มีการร่วมมือกันปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ตระหนักถึงความสำคัญในการทำงานร่วมกัน ภายใต้ความเข้าใจในเป้าหมายของการทำงาน พร้อมทั้งมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันและเต็มใจที่จะพัฒนาเพื่อความสำเร็จของสถานศึกษา

2.6 การคิดเชิงระบบ หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรคิดวิเคราะห์ปัญหาและแก้ไขอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ สามารถมองเห็นปัญหาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาพรวมและเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบและมีเหตุผล สามารถคาดการณ์ได้อย่างมีเหตุผลและหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดในการทำงาน มีกระบวนการคิดและการทำงานอย่างมีลำดับขั้นตอน สามารถประเมินผลการดำเนินงานของตนเองและนำผลมาพัฒนาการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้วิจัย คือ บุคลากร โรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 41 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 1,138 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย คือ บุคลากรโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 291 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) ทำการสุ่มตัวอย่าง แบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) โดยใช้ตำแหน่งการทำงานเป็นชั้นภูมิในการสุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ ตำแหน่งอายุ และระยะเวลาการทำงานในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ตอนที่ 2 ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา และตอนที่ 3 การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ และทำการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตามวิธีของ Cronbach (1990, pp. 202-204) พบว่า แบบสอบถามด้านภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .97 และการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .96

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างผ่านช่องทางต่าง ๆ ได้แก่ 1) การส่งและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง 2) การส่งและเก็บแบบสอบถามทางไปรษณีย์ และ 3) การทำแบบสอบถามออนไลน์ Google Form โดยขอความอนุเคราะห์จากฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศของโรงเรียนในการกำหนดรหัสผ่านในการตอบแบบสอบถาม โดย 1 คน สามารถตอบแบบสอบถามได้เพียงครั้งเดียว แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามทุกช่องทาง จนได้จำนวนครบตามที่กำหนดไว้ แล้วตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามทั้งสิ้น 291 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ระดับภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา และการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำค่าเฉลี่ยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 103)
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation: r) ซึ่งมีเกณฑ์แปลผลดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 105)

0.00 - 0.19 หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับน้อยมาก

0.20 - 0.39 หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับน้อย

0.40 - 0.59 หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง

0.60 - 0.79 หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับมาก

0.80 - 1.00 หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับมากที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($M=4.47, SD=0.64$) และในรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การสื่อสารดิจิทัล ($M=4.49, SD=0.65$) ความรู้และทักษะดิจิทัล ($M=4.48, SD=0.65$) ความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัล ($M=4.47, SD=0.64$) วิสัยทัศน์ดิจิทัล ($M=4.45, SD=0.64$) และการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร ($M=4.44, SD=0.64$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
1. วิสัยทัศน์ดิจิทัล	4.45	0.64	มาก
2. ความรู้และทักษะดิจิทัล	4.48	0.65	มาก
3. การสื่อสารดิจิทัล	4.49	0.65	มาก
4. การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร	4.44	0.64	มาก
5. ความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัล	4.47	0.64	มาก
โดยรวม	4.47	0.64	มาก

2. การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($M=4.44, SD=0.63$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($M=4.51, SD=0.62$) ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การมีวิสัยทัศน์ร่วม ($M=4.50, SD=0.59$) การคิดเชิงระบบ ($M=4.45, SD=0.64$) การมีวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ ($M=4.43, SD=0.62$) การจัดการความรู้ ($M=4.42, SD=0.64$) และการใช้เทคโนโลยี ($M=4.36, SD=0.70$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
1. การเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร	4.51	0.62	มากที่สุด
2. การใช้เทคโนโลยี	4.36	0.70	มาก
3. การมีวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้	4.43	0.62	มาก
4. การจัดการความรู้	4.42	0.64	มาก
5. การมีวิสัยทัศน์ร่วม	4.50	0.59	มาก
6. การคิดเชิงระบบ	4.45	0.64	มาก
โดยรวม	4.44	0.63	มาก

3. ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .89 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ในแต่ละด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) จากมากไปน้อยได้ดังนี้ การใช้เทคโนโลยี อยู่ในระดับมากที่สุด ($r = .83$) การคิดเชิงระบบ อยู่ในระดับมากที่สุด ($r = .83$) การเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร อยู่ในระดับมาก ($r = .79$) การจัดการความรู้ อยู่ในระดับมาก ($r = .79$) การมีวิสัยทัศน์ร่วม อยู่ในระดับมาก ($r = .77$) และการมีวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ($r = .76$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์

ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัย ของผู้บริหารสถานศึกษา	การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน						โดยรวม (Y)
	Y_1	Y_2	Y_3	Y_4	Y_5	Y_6	
X_1	.71**	.74**	.67**	.66**	.66**	.71**	.78**
X_2	.68**	.73**	.64**	.69**	.68**	.72**	.77**
X_3	.76**	.76**	.70**	.73**	.73**	.79**	.83**
X_4	.73**	.79**	.75**	.75**	.74**	.79**	.85**
X_5	.72**	.77**	.71**	.76**	.74**	.81**	.84**
โดยรวม (X)	.79**	.83**	.76**	.79**	.77**	.83**	.89**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวของผู้บริหารต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลที่มีบทบาทสำคัญต่อการบริหารจัดการทางการศึกษาในปัจจุบัน โรงเรียนเอกชนในพื้นที่ดังกล่าวอาจมีแรงกดดันในการแข่งขันทางการศึกษาสูง ทำให้ผู้บริหารต้องพัฒนาทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงาน เช่น การนำระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการมาใช้ การส่งเสริมการเรียนการสอนออนไลน์ การสื่อสารภายในองค์กรที่รวดเร็ว และการใช้ข้อมูลดิจิทัลในการตัดสินใจ นอกจากนี้ โรงเรียนเอกชนยังมีความยืดหยุ่นในการบริหารงานมากกว่าโรงเรียนของรัฐ จึงเอื้อต่อการประยุกต์ใช้แนวทางการเป็นผู้นำในยุคดิจิทัลได้คล่องตัวและรวดเร็วมากขึ้น อีกทั้งนโยบายของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดอาจมีบทบาทในการส่งเสริมและผลักดันให้ผู้บริหารปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษายุคใหม่ ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยสนับสนุนให้ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารในโรงเรียนเอกชนจังหวัดบุรีรัมย์อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ กฤษฎาพร ชาพิศร และคณะ (2566) ที่ศึกษาภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนเอกชนเขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร พบว่า อยู่ในระดับมากทั้งโดยรวมและรายด้าน และ ณัฐวิภา อุดชุมนารี (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่องภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารโรงเรียนตามความคิดเห็นของครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร พบว่า ระดับภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ วรวรรณ อินทร์ชู และ จิตมา วรรณศรี (2565) ที่ศึกษาภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแม่ฮ่องสอน เขต 2 พบว่า ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านการสื่อสารดิจิทัลมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความสำคัญของการสื่อสารในยุคดิจิทัลที่ผู้บริหารตระหนักกว่าการใช้เทคโนโลยีเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพสามารถเพิ่มความรวดเร็ว ความแม่นยำ และลดความคลาดเคลื่อนในการถ่ายทอดนโยบายหรือแนวทางการดำเนินงานไปยังครูและบุคลากรทางการศึกษา นอกจากนี้เทคโนโลยีการสื่อสารดิจิทัล เช่น แอปพลิเคชันไลน์ อีเมล หรือระบบประชุมออนไลน์ ยังเอื้อต่อการบริหารงานที่ยืดหยุ่นรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินหรือการทำงานระยะไกลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งโรงเรียนเอกชนมีแนวโน้มที่จะปรับตัวและนำเครื่องมือดิจิทัลเข้ามาใช้มากกว่าสถานศึกษาบางประเภท ส่งผลให้ผู้บริหารพัฒนาทักษะด้านนี้ได้ดีกว่าด้านอื่น และใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนองค์กรให้สามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงได้ทันทั่วทั้งที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กฤษฎาพร ชาพิศร และคณะ (2566, น. 120) ที่ศึกษาพบว่า ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนเอกชนเขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเป็นพลเมืองในยุคดิจิทัล การสื่อสารด้านดิจิทัล การรู้ด้านดิจิทัล การมีวิสัยทัศน์ด้านดิจิทัล การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ด้านดิจิทัล และการปฏิบัติงานอย่างมืออาชีพ ตามลำดับ เช่นเดียวกับ ปุณณฤทธิ วิทษอุดม และสรฤดี ดีปู้ (2566) ที่ศึกษาแนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารด้านการสื่อสารดิจิทัล มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัย

ของ ภูริรัตน์ สุกใส (2565, น. 98) ที่ศึกษาภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดอุดรดิตถ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุดรดิตถ์ พบว่า ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และด้านสื่อสารจิตวิสัยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับมาก

2. การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนเอกชนมักมีความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการ สามารถปรับเปลี่ยนนโยบาย แนวทางการดำเนินงาน และนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้ได้อย่างคล่องตัวมากกว่าสถานศึกษาของรัฐ ประกอบกับผู้บริหารและบุคลากรในโรงเรียนเอกชนต้องเผชิญกับการแข่งขันด้านคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง จึงตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาองค์ความรู้ภายในองค์กร ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และการพัฒนาทักษะอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในระดับบุคคล ทีมงาน และองค์กร นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนเอกชนยังเอื้อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้สามารถยืนหยัดในระบบการศึกษาที่มีการแข่งขันสูง และสามารถตอบสนองความคาดหวังของผู้ปกครองและนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงทำให้การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวม อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ พรนิพา แก้วบุตร และคณะ (2561) ที่ศึกษาความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา พบว่า ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ ฉัตรพงศ์ ชูแสงนิล (2563) ที่ศึกษาการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นราธิวาส เขต 2 พบว่า การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากทั้งนี้เป็นเพราะ โรงเรียนเอกชนตระหนักถึงบทบาทสำคัญของครูและบุคลากรในการขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษา จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะของบุคลากรอย่างต่อเนื่อง ทั้งในรูปแบบของการอบรม การสัมมนา การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมถึงการส่งเสริมให้บุคลากรแสวงหาความรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีดิจิทัลที่หลากหลาย นอกจากนี้ โรงเรียนเอกชนยังมักมีนโยบายที่ยืดหยุ่น สนับสนุนการเรียนรู้แบบเปิดกว้าง และจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาศักยภาพครูเพื่อให้สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้ด้านการเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากรมีความโดดเด่นเป็นพิเศษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉัตรพงศ์ ชูแสงนิล (2563) ที่ศึกษาการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นราธิวาส เขต 2 พบว่า โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้านการเสริมสร้างความรู้แก่บุคลากร อยู่ในระดับมากที่สุด

3. ภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษาโดยรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับมากที่สุดกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .89 ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ นั้นจะพัฒนาขึ้นได้เมื่อบุคลากรในองค์กร ได้เรียนรู้และนำความสามารถของตนมาใช้ในการพัฒนางานในองค์กร ซึ่งผู้นำหรือผู้บริหารต้องส่งเสริมให้สมาชิกในองค์กร มีความตื่นตัวและมีความกระตือรือร้น ที่จะมีการพัฒนา

ตนเองอย่างต่อเนื่อง มีการประสานสัมพันธ์การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ชุมชนทางวิชาชีพ และที่สำคัญการพัฒนาทีมงานที่มีประสิทธิภาพ จะทำให้เกิดผลการพัฒนาได้สำเร็จตามเป้าหมาย ดังนั้นภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน จึงมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน เพราะในปัจจุบันมีการแข่งขันกันมากขึ้นระหว่างโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนเอกชน ย่อมมีการแข่งขันกันในเชิงธุรกิจเป็นสำคัญ โรงเรียนเอกชนจึงต้องทำให้ผู้ปกครองเห็นถึงคุณภาพของการจัดการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นตลอดจนความไว้วางใจจากผู้ปกครอง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้โรงเรียนเอกชนยังคงดำเนินกิจการอยู่ได้ ดังนั้นการพัฒนาโรงเรียนให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการเพิ่มประสิทธิผลของการบริหารโรงเรียนจึงเป็นจุดมุ่งหมายหลักในการดำเนินการบริหารโรงเรียนเอกชน สอดคล้องกับ Marguardt (2011) ที่กล่าวว่า ภาวะผู้นำมีความสำคัญต่อการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ คือ ผู้นำต้องมีความมุ่งมั่น อุทิศตน ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง เชื่อมโยงการเรียนรู้กับการปฏิบัติการเชิงยุทธศาสตร์ ผนึกกำลังของบุคลากรทุกฝ่ายเพื่อการเปลี่ยนแปลง มีการคิดเชิงระบบ และเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีดิจิทัล และสอดคล้องกับ จักรพงษ์ ชูแสงนิล (2563) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 พบว่า ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในระดับความสัมพันธ์กันมากที่สุด

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ในรายด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ด้านการใช้เทคโนโลยี (Y_2) และด้านการคิดเชิงระบบ (Y_3) อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization Theory) ของ Senge (1990) คือ องค์กรแห่งการเรียนรู้คือองค์กรที่บุคลากรสามารถพัฒนาและเพิ่มพูนศักยภาพอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการคิดเชิงระบบ (Systems Thinking) ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าสาระหลักของการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ซึ่งการคิดเชิงระบบเป็นแกนสำคัญที่ช่วยให้องค์กรเข้าใจปัญหาอย่างเป็นองค์รวม และสามารถวางแผนพัฒนาได้อย่างยั่งยืน และการใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญที่สนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันและการเชื่อมโยงข้อมูลในระบบการศึกษา ทำให้องค์กรสามารถพัฒนาได้รวดเร็วและทันสมัย ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาที่มีความสามารถในการใช้และนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ภายในโรงเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียน ครูมีความมั่นใจในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีความรอบรู้ และรู้เท่าทัน โดยคำนึงถึงหลักจริยธรรมในการใช้สื่อและเทคโนโลยีอย่างเหมาะสม รวมถึงการส่งเสริมให้บุคลากรคิดวิเคราะห์ปัญหาและแก้ไขอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ มีกระบวนการคิดและการทำงานอย่างมีลำดับขั้นตอน และนำผลมาพัฒนาการทำงานให้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ทศม วรประวัติ (2565) ที่ศึกษารูปแบบการบริหารสถานศึกษาเอกชนเพื่อส่งเสริมความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ พบว่า ผู้บริหารที่มีการส่งเสริม พัฒนาบุคลากรให้มีการรู้ดิจิทัล (Digital Literacy) มีการใช้เทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารกลยุทธ์ให้เข้าใจทั้งองค์กร เพื่อถ่ายทอดกลยุทธ์สู่การปฏิบัติ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารสถานศึกษาเอกชนเพื่อส่งเสริมความเป็นองค์กรแห่ง

การเรียนรู้ และสอดคล้องกับ นัตรพงศ์ ชูแสงนิล (2563) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 พบว่า ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา ด้านการเรียนรู้กันเป็นทีม ด้านรูปแบบทางความคิด ด้านความรู้ของบุคคล ด้านการคิดอย่างเป็นระบบ และด้านการสร้างวิสัยทัศน์ร่วม ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .95, .94, .92, .79 และ .59 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ดังนั้นหน่วยงานต้นสังกัด ควรให้การสนับสนุนด้านงบประมาณและทรัพยากรสำหรับการพัฒนา ในการเสริมสร้างภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลให้กับผู้บริหารสถานศึกษา อันจะเป็นการส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนมีลักษณะการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ที่เข้มแข็ง และสามารถการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารและการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.2 จากผลการวิจัย ภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ด้านการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหาร มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด โรงเรียนควรสนับสนุนการบริหารและช่วยเหลือการปฏิบัติงานประจำวัน โดยมีเครื่องมือทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์สนับสนุนการทำงานร่วมกันโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลระบบคลาวด์ ระบบประชุมออนไลน์ มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง และมีบุคลากรสนับสนุนงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

1.3 จากผลการวิจัย การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ด้านมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการใช้เทคโนโลยี ดังนั้นสถานศึกษาควรจัดหาสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อช่วยในการทำงานและการเรียนรู้ให้แก่บุคลากรมากขึ้น มีการจัดฝึกอบรมการพัฒนาบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้และปฏิบัติงาน นำเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการรวบรวมบันทึกข้อมูล มีระบบจัดเก็บ แบ่งปัน และถ่ายโอนข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบออนไลน์ และมีการจัดสรรพื้นที่ สื่อ โสตทัศน อุปกรณ์ในการนำเสนอ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ร่วมกัน และระบบประชุมออนไลน์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา และการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน เพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียดเชิงลึกมากขึ้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา

2.3 ควรศึกษาภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา และการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาสังกัดอื่น ๆ เช่น โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนอาชีวฯ เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบและพัฒนาต่อไป

รายการอ้างอิง

- กฤษฎาพร ชาพิศร, วลัยพรรณ อ้วนนาแวง, และ จิตยาภรณ์ เขาวรรากุล. (2566). ภาวะผู้นำจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนเอกชนเขตบางพลัดกรุงเทพมหานคร. *วารสารบริหารการศึกษามศว*, 20(39), 115-126.
- เกตุชญา วงษ์เพิก. (2564). การพัฒนาภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ในยุคดิจิทัลสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 5(2), 467-478.
- ฉัตรพงศ์ ชูแสงนิล. (2563). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชญาณิศ โหมยิตพิมานเวช และเอกราช โหมยิตพิมานเวช. (2566). ภาวะผู้นำจิตวิสัยของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน. *วารสารมณีเชษฐาราม วัจจอมมณี*, 6(4), 249-264.
- ชีวิน อ่อนลออ, สุชาติ บางวิเศษ, กานนท์ แสนเภา, และสวิตา อ่อนลออ. (2563). ภาวะผู้นำยุคดิจิทัล สำหรับนักบริหารการศึกษา. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย*, 10(1), 108-119.
- ณัฐวิภา อุดมมนาริ. (2565). ภาวะผู้นำจิตวิสัยของผู้บริหารโรงเรียนตามความคิดเห็นของครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 2(2), 103-116.
- ทศม วรประวดี. (2565). รูปแบบการบริหารสถานศึกษาเอกชนเพื่อส่งเสริมความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- [https://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/5827/3/Tasama Voraprawat.pdf](https://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/5827/3/Tasama%20Voraprawat.pdf)
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). สุวีริยาสาส์น.
- บุญญฤทธิ์ วิทญูม และสรฤดี คีป. (2566). แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์*, 10(1), 1-13.
- พรนิพา แก้วบุตร, รัชดา ธรรมเจริญ และ จุฑารัตน์ คชรรัตน์. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*, 5(1), 1-15.
- พิทักษ์ ทิพย์วารี. (2558). *รูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำทางวัฒนธรรมสำหรับผู้บริหารสถาบันการพลศึกษา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ภูริรัตน์ สุกใส. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา กับความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรมของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดอุดรธานี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์. (2566). ข้อมูลสารสนเทศด้านการศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2566. <https://brmpeo.moe.go.th>

วรวรรณ อินทร์ชู และ จิตมา วรณศรี. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำเชิงจิตวิสัยของผู้บริหารสถานศึกษา กับการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กำแพงเพชร เขต 2. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(6), 301-311.

อรวิมล วรรณวิทย์. (2564). สภาพความเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยนเรศวร].

Bennett, N., & Lemoine, J. (2014). What VUCA really means for you. *Business Horizons*, 57(3), 1-7. https://www.researchgate.net/publication/260313997_What_a_difference_a_word_makes_Understanding_t_hreats_to_performance_in_a_VUCA_world

Cascio, J. (2020). *Facing the age of chaos*. <https://medium.com/@cascio/facing-the-age-of-chaos-b00687b1f51d>

Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). Harper Collins.

Jiracheewong, E. (2023). Tools for transforming from VUCA World to BANI World: A case of educational sector in Thailand. *STOU Education Journal*, 16 (2), 1-12.

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining size for research activities. *Education and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.

Marquardt, M. J. (2011). *Building the learning organization: Achieving strategic advantage through a commitment to learning* (3rd ed.). Nicholas Brealey.

Senge, P. M. (1990). *The fifth discipline: The art and practice of the learning organization*. Century Press.

Sheninger, E. (2019). *Pillars of digital leadership in education*. <http://leadered.com/pillars-of-digital-leadership/>